Kvinden og Freden.

(Brev til Red. af „Kvinden og Samfundet").

I Anledning af den russiske Kejsers Fredsord har De gjort mig den Ære at bede mig om en lille Artikel om Fredssagen.

Fredsvennerne tænker saa tidt paa Kvindernes Sag, at det heller ikke var for meget, om disse mer end hidtil tænkte paa vor. —

Allerede 1890 var jeg med til, paa Verdensfredskongressen i London, at vedtage følgende Beslutning:

„I Betragtning af Kvindens store moralske og sociale Indflydelse, opfordrer Kongressen enhver Kvinde — Hustru, Moder, Søster eller Borgerinde — til at understøtte alt, hvad der har Fredens Sikring til Formaal; ellers paadrager hun sig det store Ansvar for Fortsættelsen af Krigstilstanden og Militarismen, som baade forbitrer og fordærver Folkenes Hjemliv. For praktisk at samle og udøve denne Indflydelse, opfordrer Kongressen Kvinderne til at slutte sig til de Foreninger, som virker for Fred mellem Folkene."

Det var den ædle Miss *P. H. Peckover*, som oprindelig stillede dette Forslag. Forinden havde hun gjort mig den Ære at bede mig om at tage Ordet for at støtte det. Andre gjorde det meget bedre*).

Men for at Kvinden skal kunne slutte sig til Fredssagen, maa hun først have den kær. Og, skulde jeg nævne et Middel til at faa denne Kærlighed vakt, vilde jeg anbefale Læsningen af Bøger som den aandrige Baronesse *Bertha v. Suttners* „Ned med Vaabnene".

„Ned med Vaabnene!" — kunde Kejser Nikolaus II godt have sat som Motto over sin Rundskrivelse af 24. August. Og det var jo om den, De ønskede, at jeg skulde udtale mig særlig.

„Ned med Vaabnene!" — er et udmærket Slagord. Det er et Ord, som *slaar* igennem. Dets Mening forstaas straks. Det betyder, at Idealet bør være det samme i Folkenes Samfund som i Borgernes. Det er kun raa Personer — „Bøller" paa københavnsk —, som tager sig selv til Rette ved fysisk Magt, naar de bliver uens. Men de Stater, der imod hverandre opfører sig som Bøller, vil alligevel anses for civi-

*) Se „Proceedings of the Universal Peace Congress" (London 1890) s. 161—163.